

[Harald Petersen.]

i arbejdet, men på den anden side kan jeg ikke undlade at fremhæve, at tempoet med hensyn til drøftelserne af en ny forsvarsordning forekommer mig at være unødigt langsomt.

Jeg forstår meget vel, at den høje regering i sin programtale ved rigsdagens åbning henviste til de igangværende forhandlinger de tre skandinaviske lande imellem om forudsætninger og muligheder for og konsekvenserne af et nøje militært samarbejde mellem de tre landes forsvarsstyrker, og også, at man herunder betonedes, at udfaldet af disse orienterende interskandinaviske drøftelser kunne få en betydelig indflydelse på opbygningen af et dansk forsvar i fremtiden. Det er ganske klart, at sådan kan årsagssammenhængen blive. Regionale aftaler af denne karakter vil uanset deres geografiske rækkevidde kunne komme til at påvirke det enkelte lands militærpolitiske overvejelser. Men selv med denne reservation er det efter min mening ganske givet, at Danmark i den situation, hvori vort land befinder sig forsvarsmæssigt set, meget vel kan gå i gang med allerede nu at tage betydningsfulde problemer op til behandling og afgørelse uden at afvente andre drøftelser og disses eventuelle udfald. Jeg er endda tilbøjelig til at mene, at det, alle synspunkter taget i betragtning, ville være en fordel, ikke mindst med henblik på det afsluttende arbejde indenfor den danske forsvarskommission, men iøvrigt også videre ud; unødvendig tøven er ikke forsvarlig, ligegyldigt fra hvilken synsvinkel man betragter dette spørgsmål.

Medens jeg ved bemyndigelseslovens behandling i foråret nærede mine stille tvivl med hensyn til mulighederne af at have en nyordning af vort forsvar, både dets rammer og dets indhold, færdig inden udløbet af året 1948, er jeg på den anden side af den opfattelse, at den nu fastsatte frist for den nye bemyndigelseslov, nemlig indtil udgangen af året 1949, er lovlig lang, i hvert fald hvis der skulle ligge den opfattelse skjult deri, at man kan bruge hele næste år til at drøfte den endelige nyordning af Danmarks forsvar. Jeg er naturligvis helt på det rene med, at man, selv med en sådan frist, meget vel kan gøre arbejdet færdigt forinden, og jeg skal derfor heller ikke stille forslag om tidsfristens forkortelse, men jeg vil gerne understrege, at Danmark efter min opfattelse næppe kan tillade sig at lade det nye år blive ret mange måneder gammelt, inden vi i hvert fald i hovedtrækkene gør os vor egen stil-

ling klar også i forsvarspolitisk henseende. Jeg vil derfor hævde den bestemte opfattelse, at den bemyndigelseslov, som nu forelægges, og som mit parti ligesom tidligere vil stemme for, bliver den absolut sidste, som en minister må søge for at kunne fravige bestemmelserne i den forsvarsordning, der blev vedtaget i 1937, den ordning, som jo i det meste af sin levetid kun har været et stykke papir. Tiden må snart være inde til at skride fra bemyndigelser til fastere regler på dette område ud fra de forsvars- og udenrigspolitiske perspektiver, Danmark er stillet overfor.

Selve bemyndigelseslovens indhold svarer jo naturligvis meget nøje til forudgående love af beslægtet karakter. Jeg finder ingen anledning til at fordybe mig heri eller i det hele taget til at optage en almindelig debat om alle de emner, som berører Danmarks forsvarsmæssige stilling i dag. Tidspunktet ville efter min mening være det slettest muligt valgte.

Jeg skal kun tilføje, at jeg ligesom den ærede foregående taler mener at kunne konstatere, at den høje regering, hvad anvendelsen af bemyndigelsesloven angår, særlig med henblik på en udbygning og supplerings af det materiel, vore værn skal bruge, følger den linie, som af foregående regeringer er anlagt i tiden siden befrielsen. Det ligger i sagens natur, at en gradvis og stykkevis genopbygning under de nuværende forhold må finde sted efter foreliggende behov år for år. Hvad det her drejer sig om, er væsentligst dette, at man ikke ved en sådan stykkevis anskaffelse præjudicerer noget med hensyn til den endelige opbygning og udformning af det kommende danske forsvar; men da der indenfor alle tre værn desværre er meget store huller at fylde ud, er faren for, at noget sådant skal ske, jo på ingen måde overhængende. Af de beretninger, det netop i disse dage indløber fra Norge og Sverige om, hvorledes man der ser på nødvendigheden af en øjeblikkelig forstærkning af forsvaret og dets muligheder, kan man få en fornemmelse af, hvad situationens krav indebærer også set ud fra et fællesskandinavisk øjemål.

Jeg skal derfor kun ved denne lejlighed bekræfte, at mit parti anbefaler det foreliggende lovforslag til hurtig vedtagelse i uændret form.

Ole Bjørn Kraft: Det er med stor beklagelse, at mit parti i dag er stillet overfor at skulle tage stilling til en ny bemyndigelseslov for forsvarsministeren. Vi havde håbet, at vi, når vi nu i dette efterår skulle drøfte